SVARTA HANDEN

ROMAN AF C. F. RIDDERSTAD.

(Forts. fr. föreg. nr.)

— Ack, man skall klandra mig, att jag tillåtit någon att flytta min bild in i ett tempel. Templen äro skapade för helgonen.

— Men man skall veta, att detta endast är ert. På templets frontespiece vill jag låta inhugga: Ange de la Vauvenard.

— Har ni något emot, om jag litet ändrar er plan?

— Låt höra!

— Då låter ni först och främst bli att sätta upp min bild på altaret; ställ hellre dit t. ex. en blomma blott. Den kan ju föreställa — ack, hvad vet jag! En blomma är en bön ur jorden till himmelen, därför är hvarje blomma så vacker och enkel, därför vänder den alla sina kalkar mot solen. Vidare, så hugger ni icke in Ange de la Vauvenards namn på frontespiecen, utan t. ex. vänskap.

— Ah — vänskap! Nej, fortfor han, det vill jag icke. Vänskapen är en punkt, en slutpunkt för en fullständad mening. Men vi, min fröken, hafva ännu ej kommit till någon punkt. Emellan er och mig finnas bara utropstecken. För öfrigt har jag redan gifvit bort min vänskap: denna allvarliga och lugna känsla, denna fasta punkt inom oss, som jag ville kalla förståndets till full mognad komna kärlek, är redan upptagen.

— Och ni skulle icke vilja där inrymma en plats äfven åt mig?

— Ack, min fröken, förståndet kan älska blott en gång, liksom hjärt Ni äger att disponera öfver det senare. Det är fritt.

— Och denne vän?...

Är den redligaste, den förträffligaste, den ädlaste, den beslutsammaste vän, som någon kan äga.

— Hvad er maka herr baron, er gång skall bli svartsjuk på honom!

— Frukta ej. Hon skall glädja sig åt en sådan vän, hon som jag; hans redbara, glada och friska väsen skall anslå äfven henne. Kärleken är en ung, blyg, skön och varm flicka, som förljufvar vårt lif, förhöjer dess behag, smeker bort bekymren från vår panna, en känsla, som tröstar, uppmuntrar, lifvar och förbättrar oss — vänskapen är en man, dess fasta arm stöder oss i de stora strider, hvari vi stundom råka. Kärlek och vänskap är ett förenadt äkta par i våra bröst, i våra själar, i våra känslor och tankar; men då kärleken har, om jag så får uttrycka mig, att ombestyra de himmelska göromålen inom oss, fullgör vänskapen de mera jordiska där. Och de trifvas väl tillsammans dessa känslor. Kärleken utbildar det milda i hjärtat, vänskapen det starka däri, och man måste vara både mild och stark, för att stå fast i lifvets strid. Ack nej, kärleken har ingenting att frukta af vänskapen, allra minst af en vän sådan som min! Om ni blott kände honom, hade sett honom, han är så lik mig, att ni knappast skulle kunna skilja oss åt.

Anges kind skiftade emellan hvitt och rödt under detta yttrande. Ögat glänste af en högre eld, och de mörka, lätta lockarne fladdrade för hufvudets skalkaktiga, men också stolta rörelser. Ämnet tilltalade ett hjärta från den varmare södern, där kärleken är mera lifvets grundton än här, än hos nordbon. Utan att ha gifvit akt på den senare delen af samtalet svarade hon på den förra.

— Ni misstager er, baron! Kärleken är något helt endast i och för sig själf. Den är icke hälften af ett helt, såsom kvinnan i henne städning till mannen. Kärleken är den underbara makt, som förenar dem till ett helt, och måste därför äfven vara det i och för sig. Jag har själf ej någon erfarenhet af hvad kärlek är; men jag har läst om den — läst våra skalder — och jag tror på dem. Kärlekens födelsestund är vår rätta födelsestund. Vi lefva icke, förrän vi älska, vi lefva nämligen icke dessförinnan ett lif af sällhet, af hänryckande föreställningar, icke ett lif af lägre betydelse; det är kärleken, som ger oss begrepp om världens egentliga mening. Ack, nej, nej, kärleken behöfver ingen tvillingbroder i vänskapen! Vänskapen är blott kärlekens bleka skugga; den har samma form, men den saknar ögats glans, hjärtats eld och själens glöd. Kärleken är hjärtats självständighet, känslans snille, förståndets ingifvelse; vänskapen är blott en kopia af kärleken, blott en skuggbild af den. Läs skalderna, och ni skall förstå hvad kärlek är.

Hon talade med värme, med hänförelse och blef skönare för hvarje ord hon talade. Häftigt klappade Ankarsparres hjärta, och han kunde knappast motstå böjelsen att störta till hennes fötter.

— Ni sade nyss, fortfor hon, att vänskapen är en punkt, beteckande en afslutad mening, hvad är väl den mot en mening, som...

— Som icke har något slut, som dör bort i en suck, som glänser till i en blick, som eldar hjärtat. Jag förstår er, ja, ja!

— Vi förflytta oss nu till ett rum på andra sidan af våningen.

Blickande ut i natten, stod grefve de la Vauvenard lutad mot fönsterposten. Han stirrade liksom på enda föremål, men allt var betäckt af mörker. Kanske blickade han mera inom sig än utom sig. Nu öppnades dörren, och han vände sig om.

— Nå-å? sporde hon otåligt den inträdande.

— Mannen är härutanför, i all herr grefven tillåter att han får inkomma!

— För in honom!

En karl, klädd i grå rock, med hatten ännu nedtryckt i pannan, inträdde. Då han aftog hufvudbonaden, igenkände man Konrad.

Grefven och Konrad betraktade hvarandra en stund. Den senare syntes öfverraskad.

— Känner du kanske icke igen mig? frågade Vauvenard.

— Det var ni, som gaf mig brefvet till baron Ankarsparre, er, som jag träffade hos friherrinnan...

— Och min hand, som vred värjan ur din, då du ämnade stöta ned din egen husbonde.

Konrad kunde ej motstå en darrning af fruktan. Han var kanske mindre rädd för den mordiska gärningen än för uttryket i det ansikte, som nu stod framför honom.

— Ämnar ni angifva mig? frågade han med nedslagen blick.

— Ditt hufvud ligger i min hand — märk: ditt hufvud.

Den stränga stämman, det allvarliga ansiktet, det bleka, hårda och kalla i hela väsendet jagade hvarje bloddroppe från Konrads kinder.

— Vill du lämna mig friherrinnans skrifvelse? återtog Vauvenard

Vid denna fråga lyfte Konrad upp sitt hufvud och såg på honom med ett kort, men granskande ögonkast.

— Lämna den? svarade han. Nej, herre, det gör jag icke. Förfoga med mig, huru ni vill, men skrifvelsen behåller jag. I värsta fall är den alltid ändå...

— Jag skall då icke underlåta att göra hvad jag bör, yttrade grefven kallt.

Och han närmade sig dörren

— Herre, hvad ämnar ni? utbrast Konrad.

— Stilla, svarade Vauvenard — det är nu för sent!

Midt på dörren voro tvenne glasrutor infattade, framför hvilka en gardin var dragen. Grefven fattade i ett par silkessnören, som hängde på sidorna, och gardinen delade sig i tu.

— Kom hit, skall du få se något!

Konrad närmade sig försiktigt och tittade genom rutorna. Bortom två a tre icke upplysta rum såg han ljus skimra sig till mötes. Med klart skenande föll strålen på tvenne personer, som sutto midt framför honom. Han trodde sig igenkänna dragen, men tvifvlade på att han såg rätt. Han bedrog sig likväl icke: det var verkligen Ankarsparre vid sidan af ett för honom icke alldeles obekant fruntimmer. Vid åsynen af den man, som han några få stunder förut varit nära att döda, bäfvade han oemotståndligt till baka. Han kände en kylande ångestsvett lacka från sin panna; föreställningen att hans stund var kommen slog honom med rädsla och fruktan. Man behöfde blott öfverlämna honom åt rättvisans skipare, och ingen makt förmådde sedan att frälsa honom. Han såg upp på Vauvenard, for att utleta hans tankar; men denne hade alltid samma hårda och kalla uttryck, i hvilket man icke kunde läsa något annat än en dödsdom, skrifven liksom med stenstil.

— Hvad fordrar ni då af mig?

— Skrifvelsen.

— Den lämnar jag ej ifrån mig. Den är min enda räddningsplanka, mitt enda...

— Halmstrå, menar du? Hör du noga, hvad jag vill säga dig!

— Jag hör.

— Du har anledning att hata din herre?

— Konrad svarade ej, men hans ansikte förvreds af vilda lidelser.

— Jag bryr mig icke om att efterfråga orsakerna till ditt hat — hvar och en må behålla orsakerna till sina handlingar för sig själf — men du har beslutat att hämnas?

— Vid himmel och helvete, det har jag!

— Men om det äfven funnes någon annan, som hade skäl att hata din herre och af honom, liksom du, ville utkräfva en blodig hämd?

— Ah!

— Om denne icke ville tillåta dig att beröfva honom sitt offer, hvad skulle du säga därom?

— Jag skulle skänka honom min vänskap, min beundran, min aktning. Om han vore en af mina gelikar, skulle jag tryckа honom till mitt hjärta, och vore han öfver mig, skulle jag böja mitt knä för honom.

— Skulle du vilja dela din hämd med dig åt honom?

— Aldrig, aldrig, ropade Konrad med en blick, gnistrande af hat, aldrig! Den, man älskar, vill man älska ensam, och den, man hatar, vill man också hata ensam!

— Gif mig friherrinnans skrifvelse!

— Ni har hört mitt svar.

En stund förflöt, hvarunder Konrad sjönk ned inom sig själf. Han kände sig vackla, men hastigt stod en bild, en syn, framför honom: han trodde sig se — men därom framdeles — och hatets mörka eld flammade åter till i hans själ.

— Jag skänker ej bort någonting!

— Ett fortsatt samtal gagnar då till intet. De la Vauvenard fattade i dörrlåset.

Konrad spratt till, men rörde sig ej ur stället.

— Hör mig! Om två hämnare finnas och ingen vill uppoffra sin hämd åt den andra...

— Vidare!

— Bör icke försynen då afgöra, hvilken som är den rätte?

— Försynen — jag förstår er icke? Hvad har försynen att göra därmed?

— Försynen eller slumpen — låt tärningarne fälla utslaget.

— Du är obeslutsam — du ingår därpå?

— Gör med mig, hvad ni behagar. Man kan beröfva mig min hämd, men jag bortskänker den aldrig!

Vauvenard dröjde att svara. Att han icke var vacklande och osäker om hvilka mått och steg han ämnade vidtaga, märktes nog, men ändock syntes han betänka sig.

Konrad kände, att ett kval liksom lägrade sig kring sinnet. Hatet hade blifvit hans andra natur, och föreställningen att uppgifva sina länge hysta afsikter tillintetgjorde honom i hans egna begrepp. Hans skaplynne hade så vant sig vid att följa passionens blinda ledning, att han utom det mål, som sålunda föresväfvat honom, ej egde något annat. Han hade så länge burit på sina hämdplaner, att de införlifvat sig med hans lefnadsplan. Hos honom var det dock den råa sinligheten, som med tigerns försiktighet närmat sig offret; det var den i själsegenskaper lägre människans, man skulle väl kunna säga, snikenhet efter tillfredställandet af ett honom öfvermäktigt begär. Men var han blind för sin hämd, så var han det icke för faran; och oaktadt han med den innerligaste tillfredställelse, ja med en hög instinkt af självförtjusning tänkte sig mordvapnet sväfvande öfver Ankarsparre, fasade han allt emellanåt för tanken, att det jämväl sväfvade öfver honom själf. Han hade omgifvit sig med alla de försiktighetsmått, som voro tänkbara, vid sitt på aftonen misslyckade försök att döda sin herre, och en bitter grämelse gnagde honom djupt vid tanken, att han fallit i den grop, han själf gräft. Lika vild, som vargen är i anfallet, like feg är han fångad. Förhållandet var nästan detsamma med Konrad. Ingenting syntes kunna förmå honom att uppgifva hoppet att hämnas, och ändock darrade han för en angifvelse.

En klocka klingade i Vauvenards rum. En betjänt infann sig.

— Säg till de väntande, att de inträda, befalde han.

Medan dörren ännu var öppen, inkommo tvenne polisbetjänter.

— Dröjen här, tillsade han dem och lämnade dem, utträdande genom den dörr, som ledde till de öfriga rummen.

Det nya sällskapet var för Konrad icke det behagligaste. Faran stod nu blick emot blick bredvid honom, och i en skepnad, som icke kunde framkalla andra känslor än af alla den sämsta, fruktan. De små ögonen blifvo nästan mindre och kröpo in i sina hålor, väpnade sig med den sista strålen af ett oböjligt sinne; pulsen gick oroligt, men ökade sig oupphörligt. Hjärtat klappar alltid i samma takt, som det bultar i våra hufvuden. Han såg ingen räddning. Öfverlämnad i rättvisans händer, skulle rätt frågan blifva ganska kort. Han slöt sina ögon, för at icke se polisbetjänterna, och makade sig ofrivililgt längst upp i en vrå. Febern — räddhågans feber — tilltog med hvarje ögonblick.

Men huru besynnerlig är icke människans natur! Oaktadt nödgången stod så afgörande framför honom, uppgaf han likväl icke hoppet om hämd. Han ville drunkna med halmstrået i handen.

— Kärleken är en sköldmö, fortfor Ange till Ankarsparre, med kvinlig mildhet virkar hon guld in i den älskades lif, men kan också gå i döden för honom!

Hon strök lockarne ur pannan och såg på honom med ett brinnande hjärtas hela rikedom.

— Jag erinrar mig, fortfor hon vidare, att madame Stael yttrar, att kärleken är historien om kvinnans lif, men utgör blott en episod i mannens. Att älska och älskas är kvinnans högsta lifsuppgift eller åtrå; för er är det blott ett öfvergående behof. Det är icke, som det borde vara. Nej, jag vill ej älska någon. Älska för att svikas — ack, det vore grymt!

Ankarsparre ville fatta hennes hand, men i detsamma hörde han steg bakom sig. Både Ange och han reste sig på en gång upp. Lifligheten, som nyss ingifvit henne ett varmt och besjäladt utseende, försvann. Var det döden, hatet, hämden, hvars steg närmade sig?

På en gång förvandlades hon till ett stolt, nästan kallt väsen, som syntes hafva plikter att uppofylla, men inga böjelser att lefva för.

— Min far! yttrade hon, då den främmande närmade sig.

Ankarsparre, som med en ung och öppen mans hela värme tänkte springa honom till mötes, för att afbörda sig sin tacksamhet för den hjälp, man gifvit honom, kände sitt hjärta sammandragas, då grefve de la Vauvenards iskalla ansikte trädde emot honom. Intryeket gick som en frostnatt öfver de under inflytandet af Anges ögon nyutslagna rosorna i hans bröst.

— Mottag min förbindliga tacksägelse, yttrade han, men på ett afmätt, fruktande sätt, för den vänskap er artighet visat mig! Jag känner mig lyckliг...

Det var honom alldeles omöjligt att fortsätta, så behärskad kände han sig af den stränga, om ingen varmare känsla talande, nästan förstelnande blick, hvarmed grefven mätte honom.

— Ni har ingenting att tacka mig för! svarade han. Det är mer min dotter än jag, som har förtjänsten af er räddning. Jag befattar mig ick med sådant där.

Det var, som om en automat af gjutjärn hade talat. Då orden gingo öfver hans läppar, tyckte sig Ankarsparre höra det afmätta rasslet af kuggarnes gång i ett maskineri.

— Ni befattade er icke själf med saken, jag vet det, herr grefve; men ni hade dock den välviljan att befalla edra tjänare...

— Det var min dotter, som befallde dem.

Desa korta, nakna, hjärtlösa ord afväpnade Ankarsparre och sårade honom äfven; men han förglömde icke därför sin förbindelse till en man, hvilken han, han förstod det ganska väl, ändå alltid hade att tacka för sitt lif. Innanför denna hårda kan likväl ett ömt hjärta klappa, tänkte han, ehuru det ej flyger mig till mötes. Belägradt af vördnad och kärlek, torde det väl förr eller senare falla i segrarens händer. Så tröstade han sig. Ange, som troligtvis fruktade för det intryck, fadrens svar skulle göra, närmade sig.

— Min far har rätt, herr baron. Det var mindre han än jag, som deltog för er — det vill säga för den okände olyckliga, som kullkastades af pöbelns raseri; min far, från sin ungdom upptagen af världens stora politiska tilldragelser, hade emottagit en nyligen anländ skrifvelse, som upptog alla hans tankar. Var det icke så, min far?

Detta vädjande uttalades med en så bedjande, så hemställande, mild röst, att det gjorde ett lifligt intryck på Ankarsparre. Vauvenard svarade endast:

— Du har rätt, Ange!

Men detta svar var alldeles tillräckligt för Ange, kanske mer än hon väntade; hennes ansikte strålade af tillfredställelse.

Grefven vände sig till sin dotter.

— Får jag tala några ord med dig, yttrade han.

De aflägsnade sig till en fönsterniseh.

— Har du undersökt hans bröst?

— Ja! svarade hon nästan hviskande.

— Såg du märket?

— Ja!

— Ett kors och tvänne öfver hvarandra lagda värjor?

— Ni känner dess utseende, min far?

— Bar han detta märke midt öfver hjärtat?

— Ja, ja!

Den uppsyn, hvarmed grefven nu betraktade Ankarsparre, var en hämnande mordängels. Anges stolta och fria själ kände sig svag och fruktande. Hade hennes hjärta ej uppehållit henne, skulle hon ha sjunkit ned till golfvet.

— Skulle herr baron vilja stiga in till mig? frågade de la Vauvenard omedelbart därefter.

Den hand, som han därvid långsamt utsträckte för att visa på sina rum, var svart. Ankarsparre var likväl för mycket upptagen af den lika oförmodade som öfverraskande inbjudningen, för att gifva akt därpå. En stråle af hopp uppgick för honom, att ett vänligare förhållande möjligtvis nu emellan fyra ögon torde inträffa. Han följde genast. Hade han blott kastat ett enda flyktigt ögonkast på Ange, skulle han sett, huru oron där växlade. Med rädda, men tysta steg följde hon efter dem till faderns rum.

Ju längre Vauvenard fördröjde sin återkomst, desto mera tilltog det obehagliga och pinsamma i Konrads belägenhet. Det lilla mod, som fanns kvar, då grefven aflägsnade sig, försvann allt mera med hvarje stund. Sådana naturer som Konrads äro modiga, så länge de gröfre lidelsernas rus ännu inverkar, men liksom ett vanligt rus, slappas äfven detta sinningom. Denna öfvergång är hastig hos somliga, långsam hos andra, säker hos oss alla. Det är icke troligt, att samvetet hade någon del i detta omvändelseverk. Men blodet jäste ej mera så häftigt, hämdsinnets irrbilder förflögo, och sedan den spända, uppjagande inbillningen flyktat bort, stannade ensamt den sämre puppan af hans människa kvar, och denna var en feg stackare.

Då Vauvenard åter inträdde och Ankarsparre visade sig för Konrad, kände han sina knän svikta.

— Här, yttrade Vauvenard och visade Konrad, här...

En lifdömd är ej mera uppskakad, än Konrad nu var.

— Du, Konrad, utropade Ankarsparre, du?

Nu rann hela tilldragelsen i Kungsträdgården honom i minnet; han erinrade sig den strid, som där försiggått, det försåt, man utlagt.

— Nu förstår jag samtalet emellan gardisten Pistol och tjänstefliekan Lena. Men huru kunde du, Konrad, du, som jag så mycket litat på...

Under det han talade, stod en af polisjänstemännen med ett papper i handen, antecknande, hvad som tilldrog sig.

— Dessa herrar polisbetjänter, anmärkte åter Vauvenard, likväl utan att fortsätta meningen.

— Jag vill tala vid dem. Kom hit, mina herrar — här...

Konrad var förbi; han föll till sin husbondes fötter.

— Om herrarne tillåta, förklarade en af polistjänstemännen, så gripa vi honom genast här och afföra honom i säkert förvar?

Konrad ansåg sig förlorad. Hans hufvud sjönk afmattadt ned i hans händer.

— Då mitt folk räddade er, yttrade Vauvenard, låg Konrad med hela sin tyngd öfver er. Han hade fattat värjan; han höll med stark hand om midten af klingan.

Man förnam ett ljud från Konrads darrande, blekblå läpar. Måhända hade vreden i hans hämdfulla sinne någon del i detta rop, som han skälfvande utstötte.

— Det är sanning! fortfor Vauvenard. Man skulle knappast kunnat tro det, tro, att en tjänare...

— Herre, herre! ropade Konrad, med en förskräckt mans förtviflan målad i sitt ansikte.

— Man skulle knappast kunna tro, fortfor Vauvenard, att en tjänare skulle kunna ha nog mod att — såsom han gjorde — våga lifvet för sin husbonde, att kasta sig emot mördaren och vrida vapnet ur hans hand just i det ögonblick, då dödsstöten skulle gifvas. Beundra, herr baron, denne tjänare! Han är ovärderlig och är sannerilgen värdt ert förtroende. Jag skulle önska, att jag ägde en sådan, men de äro för få att räcka till åt alla!

Hvilken öfvergång i Konrads själ! Händerna sjönko åt sidan; hufvudet lyfte sig åter upp; han vågade andas. Föreställningen är ofta mera förkrossande än verkligheten; han tyckte, att han blifvit ryckt undan dödens blytunga hand.

— Herre, bäste herre! ropade han till Ankarsparre.

— Trogne vän! yttrade denne och lyfte upp honom. Äfven hos dig står jag således i skuld för mitt lif, och jag, som en stund misstänkte dig!

— Dessa herrar har jag, tillade Vauvenard, visande på polisens tjänstemän, tillkallat, för att ge er tillfälle att lämna de upplysningar eller befallningar, ni anser nödiga.

De mottogo sådana och aflägsnade sig.

Den trohet, Konrad visat Ankarsparre genom att blottställa sig för honom, gladde denne. Hvarje vacker, uppoffrande handling gläder alltid det ädla sinnet. I sin glädje närmade han sig Ange. Konrad nalkades däremot Vauvenard.

— Vi talade nyss om kärlek, yttrade Ankarsparre till henne, se här bevis på en tjänares! Skulle ni, min fröken, om ni värderade någon rätt högt, äfven för honom våga ert lif?

— Jag vill ej säga, hviskade hon tillbaka, att det vore mig lätt; jag vill däremot säga, att det vore mig kärt.

Hennes ord inneburo så mycken tillförsikt, att han ej kunde betvifla dem. Trohjärtadt fattade han hennes hand. Hon drog den icke tillbaka. Den lilla, mjuka, hvita handen hvilade som en näckblomma i sitt blad, som en svanunge i ett snäckskal. En hänförande känsla skakade hans hjärta. Men då han vågade en lätt handtryckning, kände han klacken af en liten karneolsring på en af fingrarne; och snarare för att betrakta den fina, svällande, mjuka handen, än af annan orsak, förde han den upp emot ljuset, liksom ville han se på ringen.

Han kastade också sina ögon på den. Men ovilkorligen släppte han handen och drog sig rädd tillbaka, då han läste i ringens lilla stenskifva ordet:

Hämd.

— Hvad vill du? frågade grefven, då Konrad nalkades honom.

— Se här, herr grefve, sade denne och öfverlämnade friherrinnans skrifvelse, jag återgifver frivilligt detta papper. Gör med det, hvad hälst ni önskar. Ifrån denna stund kan ni räkna på mig!

— Jag skall ej glömma att för friherrinnan omtala er uppmärksamhet emot henne.

— Ännu ett ord, herr grefve, jag går in på förslaget.

— Hvad menar du?

— Tärningarne må afgöra — hvem som är den rätte.

(Forts).

Att bota förkylning på en dag.
Tag LAXATIVE BROMO Quinine Tabletts. Apotekaren återlämnar pengarna om det underlåter att bota. E. W. GROVE'S signatur på hvarje ask. 25c. Tillverkadt af PARIS MEDICINE CO., St. Louis, Mo.

Bästa Liniment
eller smärtstillare för den mänskliga kroppen:
GOMBAULT'S
Caustic Balsam
Den har ingen like.
FÖR — Den genomtränger, lindrar och helar, och för gamla sår, blåDEN — nader och svulster, skafsår utvärtes, krafta och liktorMÄNSKLIGA — nar, etc., har Caustic Balsam ingen like som KROPPEN. — liniment.
Vi vilja säga till alla som köpa den, att den icke innehåller något giftämne och är därför oskadlig till utvärtes bruk. Flitigt användande skall bota många kroniska sjukdomar och linimentet lämpar sig utmärkt till utvärtes bruk.
Ett fullkomligt tryggt och säkert botemedel för halssjukdomar, bröståkommor, ryggvärk, vrickningar, svulster, difteri, lungsjukdomar, röjmatism och styfra leder.
Aflägsnar ömheten, styrker musklerna.
Cornhill, Texas. — "En flaska Caustic Balsam gjorde mera godt för min röjmatism än $120.00 betalda i doktorsräkningar." Otto A. Beyer.
Pris: $1.50 pr flaska. Säljes af apotekare eller sändes af oss pr express mot förutbetalning. Skrif efter broschyr "R".
THE LAWRENCE-WILLIAMS Co.
Toronto, Ont.

PRENUMERERA PÅ SVENSKA CANADA-TIDNINGEN!

Canadas Nordvest

HOMESTEAD-LAGEN.

Alla sectioner med jämna nummer af kronolanden i Manitoba och Nordvest Territorierna, undantagandes 8 och 26, hvilka ej äro upplåtna för homestead eller reserverade som ved-lotter för settlarne eller för andra ändamål, kunna fås som fria homestead af hvilken person som helst, som är ensam hufvud för en familj, samt hvarje mansperson, som fyllt 18 år, till storleken af en kvartsection å 160 acres (omkring 130 svenska tunnland).

Anmälan för tillträde.

Anmälan göres personligen på landkontoret i det distrikt, där landet är beläget, eller om homestead-tagaren så önskar, må han på begäran hos "The Minister of the Interior, Ottawa", "Commissioner of Immigration, Winnipeg", eller hos respektive lokala landkontor erhålla rättighet att låta ett ombud uttaga tillträdesbeviset för honom. En afgift af $10,00 erlägges för tillträde.

Homestead skyldigheter.

Under den nuvarande homesteadlagen skola skyldigheterna fullgöras på följande sätt, nämligen:

1) Genom att minst sex månader bygga och bo på landet hvarje år under en tid af minst tre år.

2) Om fadern (eller modern om mannen är död) till en person som är berättigad att upptaga homestead, bor på en farm i grannskapet af det homestead, som af sådan person upptagits, fylles bofastskyldigheten under tiden före patentets erhållande af sådan person genom att vara bosatt hos sin fader och moder.

3) Om en nybyggare har erhållit patent på sitt första homestead, eller certifikat för utfäendet af sådant patent attesteradt i den ordning, som föreskrifves i Dominion Lands Act, samt erhållit tillstånd för ett andra homestead, uppfylles skyldigheterna under tiden före patentets erhållande genom att vara bosatt på sitt första homestead.

4) Om nybyggaren har sin permanenta bostad på farm, som äges af honom i grannskapet af hans homestead, uppfylles bofastskyldigheten genom att vara bosatt uppå nämnda farm.

Med "grannskap" här ofvan menas antingen samma township eller ett därmed sammanhängande.

Homesteadtagare, som vilja tillgodogöra sig förmånerna af bestämmelserna 2, 3 och 4. måste odla minst 30 acres eller hålla minst 20 kreatur jämte erforderliga stallbyggnader, samt dessutom hafva 80 acres ordentligt inhägnade.

Hvarje homesteadtagare, som brister i att fullgöra homesteadlagens skyldigheter, riskerar att få sitt homestead annullerat och öppnat för nytt tillträde.

Begäran om patent

kan inlämnas vid slutet af de tre åren till den lokala landagenten, underagenten eller homestead-inspektören. Innan denna begäran insändes, måste settlaren 6 månader förut ge skriftlig notis till "the Commissioner of Dominion Lands", Ottawa, att han ämnar uttaga patent.

Underrättelser.

Nyanlända invandrare erhålla på immigrantkontoret i Winnipeg eller Dominion Land kontoret i Manitoba och Nordväst Territorierna underrättelser om det land, som är öppet för illträde, och från tjänstemännen kostnadsfria råd och upplysningar samt hjälp för att tillförsäkra sig ett passande stycke land. Tydliga underrättelser med afseende på land, skogs-, kol- och mineraallagarna samt om kronolanden i järnvägsbältet i British Columbia, erhålles på begäran hos "The Secretary of the Department of the Interior", Ottawa, "The Commissioner of Immigration", Winnipeg, Man., eller af alla Dominion Land agenter i Manitoba.

W. W. Cory,
Vice Inrikesminister.

N. B. — Utom dessa frihemman, hvarom ofvanstående förordning handlare, finnas tusentals acres af bördigt land tillgängligt för arrende eller köp från järnvägarna eller andra firmor.

B. LEVINSON 281—283 Alexander ave., WINNIPEG, CAN.
betalar högsta priser för
HUDAR och PELSVERK
Utbeder mig edra leveranser.

REDWOODS
MINERAL-VATTEN
— OCH —
LÄSKEDRYCKER
som i fråga om kvalitet ej kunna öfver träffas af andra fabrikat.
"GOLDEN KEY" är vårt fabriksmärke.
E. L. DREWRY, BRYGGERI